

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 289. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386959376.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Hvilken Tid var det nu, jeg kom til at tjene i Sunds Præstegaard? - Det kan ogsaa være det samme. Jeg kunde gaa med en Høle, men hvor gammel jeg var, det kan jeg ikke huske, for jeg ved ikke saa nøje, hvor gammel jeg er nu. Præsten var ellers en grumme god Mand, men Gud bevares for Kone, han havde! Hun var saa ond ved ham, som nogen Kone kan være, og han havde ikke Hunds Ret ved hende. Jeg har reddet ham to Gange af hendes Kløer - for han var en lille forpint Spirrevip, og hun var stor og stærk, men jeg var endda stærkere og kunde magte hende. - Hun havde faaet i Sinde at ville gøre noget ved ham, jeg passer ikke vel om at sige, og rendte efter ham rundt om Gaarden med en Kniv i sin Haand og raabte, at hun skulde gøre det her ved ham. Det kunde jeg ikke lide, og saa tog jeg Kniven fra hende og truede hende til at være skikkelig - men det var ellers ikke det, jeg vilde sige. - Saa var jeg engang, medens jeg tjente 290 A engang, mens A tint dæhr, uhd ad e Kjaer aa sie atter e Hoe.* Aa saa komme de hæ Kompen - den samm Staahkelsmand staggrend hen ad e Wajjs imued mæ, aa han had tow Kwinner ifølle mæj, aa di had hwæhr aa dem en Ueg o e Røgh, aa et Baan i hwæ Ueg. »Godaw skal I ha!« saah A. »De ska Do sjæl ha« saah han. »Hudden haae di Kow ed? Haa Do ett læd hin go idøj sihn?« - »Aaaaenej!« saah A, »aa I skal indda ha Tak jengaang inoh.« - »Tiene Do i den hæ Kon Præjstgoer?« saah han. - »De gjør A« saah A. - »Hø! vedd Do hwa« saah han, »ku Do ett sie aa hæhl mæ di hæ tow Diller mæ dje Grumslinger en Daw øwr; for imuen ska dæ væ Jawt ætte wo Folk, aa A vil ett gjahn ha dihæhr i Viborrehuus; A ska nok hyt mæ sjæl.« - »A ve sie hwa A ka gye« swaahrt A; »læ dem komm hæ søhn let ætte Sengeti te de væjster Huus dæhr, saa skal A fo en Stej tereh, aa hjælp dem op o e Hjøstaang - men haar I sjæl no Ehdels aa no Drikkels?« - »De haar ingen Nøe mæ de« saa han, »aa no ve vi gi Dæ Faawal te æ Suel æ wal nier.« - Saa sluntred di aa hen o æ Wajjs te en Jenstægoer, aa om Awtenen kam di rehle nok, aa A hæll di hæ Kwinner aa di hæ Bøhn te den aahn Awten, aa saa lested di aa igjen. - Far A skeltes ve dem, saae æ Kompen: »A vil ælles gjahn faaskyll Dæ de hær Støk - æ dær ett Nød Do haa mød Løst te?« - »Jah!« saa A »hwa sku de væhr? hm! - de jennest wa Muotens An-Kjestien dær i den Goer, hwor I gik te iahs. Men hinne Foræller vil ett la mæ fo hin, faa di sæjer: A haa faa let, aa de haar A aasse.« - »Hm! Falle!« sæje han, »Do sir ued te aa ha et Pa gue stærk Arrm; de ær en gue Arrepaaet, aa hun haa Skjellinger - om et Par anne Daw ka Do jow faasøgh hudden den Gammel ka væ tesinds. A ska spon te, de bæjst A ha laer.« - De lotted A ætter; faa Skam slaa dem di hæ Rakkere! di ær ett saa mød taavvele. Di ka baadde spoe aa vis igjen, aa di ka gjø baadde Unt aa Godt lissom de ka fall.